

dighed, at Kasserne vare fagligt begrænset og kunde spænde over og have Interesse fælles fra By til By, kunde bevirke, at de kom til at virke som en Slags Arbejdsanvisning, saaledes at Arbejdsløsheden blev saa lille som muligt. Ligesom jeg altsaa mener, at man ikke kan ordne dem som kommunale Kasser, og at man ikke skal lade sig forlede fra enkelte Steder i Udlandet — jeg tænker her nærmest paa Gent — til at ordne dem saaledes, mener jeg paa den anden Side, at naar det Krav stilles, at Kommunerne ogsaa skulde være interesserede i dem, saa bør Kravet blive et helt andet, og jeg mener da ogsaa, at der vilde kunne findes Veje, hvorved dette kunde ske. Det kunde tænkes, at man ved Siden af Statens Tilskud til de enkelte Kasser lod Kommunerne give Tilskud, og for at finde Størelsen af det Tilskud, som hver Kommune burde yde, kunde man tænke sig at sætte den til en Kvotadel af, hvad der var udbetalt til de i Kommunen forsørgelsesberettigede Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse i det sidste Aar. Paa den Maade vilde man opnaa at gøre Kommunerne interesserede, og for de ærede Medlemmer, der mene, at dette Krav er retfærdigt, forekommer det mig, at der her vilde være en Udvej. — Jeg skal for øvrigt ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder. Jeg ved godt, at der paa enkelte Punkter maaske kan gøres Indvendinger, og jeg er ogsaa klar over, at der er enkelte Punkter, hvor man nødvendigvis, hvis man vil fremad og ud over den Modstand, der kan møde et saadant Forslag, maa gøre Indrømmelser, men jeg skal ikke for Øjeblikket gaa nærmere ind paa disse enkelte Punkter og skal, idet jeg anbefaler Forslaget til det høje Tings Velvillie og til den højtærede Ministers Velvillie, blot anmode i høj Grad om, at man saa vidt muligt vil fremme det, og at man kun vil lade Hensynet til Sagens Realitet være raadende i sin Bedømmelse af det.

Thomas Larsen: Jeg vil begynde med at sige, at jeg allerede adskillige Gange tidligere har udtalt mig her i denne Sal om den foreliggende Sag; jeg skal derfor ikke komme ind paa en Omtale af Forslagets Indhold i sin Almindelighed og heller ikke i sine Enkeltheder. Jeg tror, at det vil være ret overflødig, idet jeg vistnok i det hele og store kan indskrænke mig til at henvise til mine tidligere Udtalelser angaaende denne Sag. Som jeg

tidligere har udtalt, har den min personlige Interesse, og det vilde interessere mig, om man kunde naa til en god Løsning af denne Sag, som Aar efter Aar trænger sig paa. Den samme Tanke har givet sig et stærkt Udtryk ogsaa her fra dette Tings Flertals Side, og den Gang vi her i Salen forhandlede Spørgsmaalet om Nedsættelse af en Kommission til at tage Invaliditets- og Alderdomsforsørgelsesspørgsmaalet op til Behandling, blev det ogsaa stærkt pointeret, at Kommissionens Opgave maatte være ret fri, saaledes at den ogsaa kunde tage andre Spørgsmaal op, og en saadan Tanke gav den daværende Indenrigsminister, den nuværende Kultusminister (Enevold Sørensen) sin Tilslutning. Kommissionen blev nedsat . . . (*Birck:* Og bestiller ingen Ting!). Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds siger, at den bestiller ingen Ting. Jeg skal oplyse det ærede Medlem om, at Kommissionen har arbejdet endogsaa meget stærkt. Kommissionens sagkyndige have arbejdet hele Sommeren og arbejde endnu i dette Øjeblik paa at indsamle det nødvendige Materiale, og det maa da vel være en Forudsætning, at Kommissionen skal have det nødvendige Materiale til dermed at underbygge de Forslag, med hvilke den vil fremkomme. Dette Materiale er ikke saa let at fremskaffe, det tager Tid med den Slags Ting, og for saa vidt de ærede Medlemmer for Københavns 4de Valgkreds og for Randers (Poul Rasmusen) sætte Pris paa virkelig at faa dette Forslag fremmet, og hvis de tro, at de her ere et Stykke inde paa en Vej, der kan føre til Maalet — hvad jeg aldrig har benægtet Muligheden af — vilde de staa sig ved at afvente Begivenhederne noget, og de vilde i alt Fald staa sig ved, at denne Tanke, naar den skulde frem i dette Ting til en virkelig Løsning, da var underbygget saa godt, som det i det hele taget var muligt, med alt det Materiale, som kan tjene til at belyse Sagen og til at støtte denne Tankes Gennemførelse.

Det Udvalg, som sidst havde den foreliggende Sag under Behandling, sluttede sit Arbejde med at indgive en Beretning til dette høje Ting. I denne Beretning sagde Udvalget omtrent som saa: Vi formaa ikke at løse denne Opgave, vi have ikke den nødvendige Autoritet til at kunne fremskaffe det Materiale, som skal bruges. Vi maa henvise dette Spørgsmaal til Kommissionens Afgørelse. Det er maaske ikke nøjagtigt de Ord, som staa i